

Arrest

nr. 213 358 van 30 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. MBENZA MBUZI
Alcyonstraat 95
1082 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 27 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat Y. MBENZA MBUZI en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Congolese (DRC) nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Kinshasa. In 2007 stierf uw toenmalige echtgenoot. U hebt een vermoeden dat hij om het leven werd gebracht toen hij problemen kreeg in zijn functie van vertegenwoordiger van de 'compagnie maritime du Congo' in Boma.

In augustus 2015 reisde u naar België", samen met uw toenmalige partner. U was met hem op de vlucht en reisde onder een valse naam, omdat uw partner problemen had met de Congolese autoriteiten.

Na 20 dagen, toen uw visum verlopen was en toen u relationele problemen had met uw partner, koos u ervoor naar DRC terug te keren. U vestigde zich hierna in Kinshasa, in de commune Lingwala.

Op 19 september 2016 vond er in Kinshasa een manifestatie plaats in de zone waar u, samen met uw nicht en haar twee jonge kinderen, woonde. Jullie bleven binnen tijdens de onlusten die met de manifestatie gepaard gingen. Gewonde manifestanten liepen bloedend over jullie perceel. Hierop kwamen de ordetroepen jullie huis doorzoeken omdat ze jullie ervan verdachten dat jullie manifestanten verborgen. U werd geslagen en meegenomen. Ze dreigden ermee u in de rivier te gooien indien u hen geen informatie zou geven over de manifestanten. U wist echter nergens van. Na een week werd u naar een andere plaats gebracht. U werd gemarteld en werd ziek. Na enkele dagen kwam er een verpleegster bij u, P., die u herkende van op de markt. U gaf haar het telefoonnummer van uw nicht waarop de vrouw wegging. Na twee weken op deze plaats te zijn vastgehouden, kwam een soldaat u op een nacht uit uw cel halen en zei u naar buiten te gaan. Er stond een man u op te wachten met P.. U werd naar een plek gebracht waar u kon verblijven en u verzorgd werd. U bleef er tot eind november waarna u met de hulp van P. het land verliet. Op 25 november 2016 kwam u in België aan waar u op 7 december 2016 asiel vroeg.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en volgens uw verklaringen, u in 2015, u denkt in maart, reeds een visumaanvraag indiende op de Spaanse ambassade in Kinshasa (zie informatie in uw administratief dossier, verklaring DVZ nr. 24, gehoor CGVS dd. 9/11/17, p.5). Uit de informatie blijkt dat u deze aanvraag deed met een paspoort dat werd uitgegeven op 9 oktober 2014 en dat geldig bleef tot 8/10/2019. Hieruit kan worden afgeleid dat u blijkbaar al langer dan september 2016 plannen had om DRC te verlaten. Gevraagd of u een paspoort had, antwoordde u echter 'neen' (zie verklaring DVZ, nr. 28). Gevraagd of u het verloren bent, ergens hebt achtergelaten, het vernietigd, weggegooid, ontvreemd of in beslag genomen werd, antwoordde u dat u het niet meer weet en dat u het vergeten bent (zie verklaring DVZ, nr. 28), om even later te zeggen dat het paspoort, dat u voor Spanje had, werd afgenomen door de persoon die uw vertrek zou regelen. Voor het CGVS verklaarde u dan weer dat u inderdaad een paspoort had toen u in Congo woonde maar dat uw paspoort vervallen was en dat u begin 2016 een nieuw paspoort wou aanvragen maar dat dat niet gelukt is omdat de jongen die het voor u moest gaan halen overvallen was (zie gehoor CGVS, dd. 15/12/17, p.6). U hierop de vraag gesteld wanneer uw oude paspoort dan vervallen was, verklaarde u plots dat het toch niet vervallen was en voegde u toe dat het nog een nieuw paspoort was en het nog niet kon vervallen zijn (zie gehoor CGVS, dd. 15/12/17, p.7). Nergens maakt u melding van het feit dat uw paspoort bij de persoon die uw vertrek zou regelen zou gebleven zijn. Uw verklaringen over uw paspoort en dus over de wijze waarop u naar België zou zijn gekomen zijn niet coherent.

Volgens uw verklaringen op het CGVS zou u bovendien reeds in augustus 2015 naar België zijn gekomen, via een Italiaans visum op een andere naam (zie gehoor CGVS, dd. 9/11/2017, p. 2). U verklaart dit niet voor de DVZ verteld te hebben omdat de man die u toen ondervroeg hard sprak en een beetje agressief was en dat u bang was van hem. Er dient echter te worden opgemerkt dat men u tijdens het gehoor op de DVZ meermaals vroeg of u een visum voor een ander land vroeg, zelfs expliciet of u een visum voor Italië vroeg (zie verklaring DVZ, nrs. 24, 28). Telkens ontkende u dit. U verklaarde wel iets over uw geweigerde visum voor Spanje en ook bij andere vragen leek u niet bang te zijn om een antwoord te geven. Dat u net deze informatie heel bewust achterhield – er werd immers expliciet naar gevraagd – tast uw oprechtheid en de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig aan.

Vervolgens zijn ook uw verklaringen over uw verblijfplaats in DRC, die in het kader van uw asielrelaas toch van belang is, allerminst coherent te noemen. Zo verklaarde u voor de DVZ dat u van uw 25 jaar, - dus vanaf 1982 -, tot 24/11/2016 – de dag van uw laatste vertrek uit RDC – in Kinshasa, in de wijk Lingwala woonde (zie verklaring DVZ, nr. 10). Voor het CGVS verklaarde u echter dat u tot 2000 in Matadi woonde, in 2000 naar Kinshasa verhuisde om daarna van 2002 tot 2007 met uw man in Boma te gaan wonen. In 2007 keerde u terug naar Kinshasa waar u eerst in twee andere wijken woonde vooraleer pas begin 2016 naar de wijk Lingwala te zijn gaan wonen (zie gehoor CGVS, dd. 9/11/2017, p. 8-10).

Aangezien deze verklaringen ernstige vragen oproepen bij uw verblijfplaatsen in DRC, rijzen er evenzeer vragen over de recente problemen die u in DRC zou gehad hebben en die de aanleiding waren voor uw vertrek uit DRC, aangezien deze nauw samenhangen met uw verblijfplaats in Kinshasa.

Gevraagd waarom u in september 2016 geïnterviewd werd door de autoriteiten, kan u hier geen antwoord op geven (zie gehoor CGVS dd. 15/12/2017, p. 13). Elders verklaarde u echter dat u geïnterviewd werd omwille van de problemen van wijlen uw man, die in 2007 stierf – volgens u om het leven werd gebracht - (zie gehoor CGVS, dd. 15/12/2017, p. 11). Echter, sinds uw man in 2007 overleed hebt u geen problemen meer gekend omwille van hem. U verklaart dat u de autoriteiten – die u verantwoordelijk acht voor zijn dood – niet meer hebt gezien (zie gehoor CGVS, dd. 15/12/2017, p. 11, 12). Bovendien dient te worden opgemerkt dat, volgens de informatie die zich in uw administratief dossier bevindt, u in 2014 een internationaal Congolees paspoort vroeg en kreeg. Ook dit wijst allerm minst op een vervolging door de Congolese autoriteiten. Verder verklaart u de mensen die u zoeken niet te kennen, noch te weten van welke feiten u wordt beschuldigd (zie gehoor CGVS, dd. 15/12/2017, p.11-12). U verklaart dat u aan 'hoe ze reageerden en hun houding' kon 'zien' dat u geïnterviewd werd door de problemen van uw man (uit 2007) (zie gehoorverslag CGVS, dd. 15/12/2017, p. 14). U baseert zich bijgevolg helemaal op vermoedens die u niet concreet kan maken. Dat u in 2016 plots zou geïnterviewd zijn omwille van – door u vermoede problemen die uw man in 2007 zou gehad hebben, weet u allerm minst aannemelijk te maken.

Verder kan nog het volgende worden opgemerkt over uw beweerdde problemen in september 2016 in Kinshasa : Gevraagd naar het lot van uw inwonende nicht en haar kinderen, verklaart u initieel dat u vertrokken bent en u het niet weet, dat u hun situatie niet kent (zie gehoor CGVS, dd. 15/12/2017, p.15). Later tijdens het gehoor blijkt u wel te weten dat uw nicht is gaan schuilen, 'in het binnenland' in de periferie van Kinshasa, dat ze afziet en dat de omstandigheden moeilijk zijn. U verklaart dat ze vreest dat ze hetzelfde lot als u zal ondergaan en zich daarom verstoopt (zie gehoor CGVS, dd. 15/12/2017, p. 16-17). Het is merkwaardig dat u eerst verklaart haar situatie niet te kennen, even later toch enige informatie kan geven over haar, maar al bij al zeer vaag blijft over de omstandigheden waarin zij zich nu bevindt. Bovendien is het totaal onaannemelijk dat, indien de autoriteiten u er werkelijk van zouden verdenken manifestanten in uw huis onder te brengen, ze uw nicht, die bij u inwoonde en hier dan ook van op de hoogte zou moeten zijn, totaal met rust zouden gelaten hebben. Uw verklaring, dat ze vroegen wie verantwoordelijk was voor het huis (zie gehoor CGVS, dd. 15/12/2017, p.15), is immers niet pertinent daar bij het onderbrengen van manifestanten dit niet van belang is. Als de autoriteiten werkelijk wilden weten of, wie en waar u mensen onderbracht, - de vragen die u tijdens uw detentie blijkbaar werden gesteld (zie gehoor CGVS, dd.9/11/2017, p. 12) – was het immers interessant voor hen geweest om alle bewoners hierover vragen te stellen.

Bovendien, uw verklaring dat u 'veroordeeld' werd omdat u aan het hoofd zou staan van de jongeren tijdens de manifestatie (zie gehoor CGVS, dd. 15/12/2017, p. 6, 9), en dit als 60-jarige, niet-politiek actieve vrouw, die zelf nog nooit problemen kende met de Congolese autoriteiten, tart, zelfs in de Congolese context, alle verbeelding.

Verder blijkt u niet te weten of andere mensen in uw buurt gelijkaardige problemen als u kenden, u blijkt zelfs niet te weten hoe u aan die informatie zou kunnen komen (zie gehoor CGVS, dd. 15/12/2017, p. 15-16). U hebt sinds uw beweerdde ontsnapping uit de gevangenis nochtans contact met familieleden. Aangezien u blijkbaar vermoedt dat uw problemen gelinkt zouden kunnen zijn met die van u man in 2007, zou het nochtans verwacht mogen worden dat u zich informeert naar mogelijke problemen van anderen. Het kan ook niet zo heel moeilijk zijn om te weten te komen of andere mensen uit uw buurt dezelfde problemen hadden. Dat u zich blijkbaar deze vragen zelf niet stelde, tast de doorleefdheid en geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw problemen met de Congolese autoriteiten verder grondig aan.

Wat betreft uw eerdere 'vlucht' naar België in augustus 2015, dient te worden opgemerkt dat u na twintig dagen vrijwillig terugkeerde naar DRC. U maakt geen gewag van problemen bij uw terugkeer of na uw terugkeer omwille van uw toenmalige partner. U verklaarde bovendien uitdrukkelijk dat de feiten betrekking hadden op hem en niet op u (zie gehoor CGVS, dd. 9/11/2017, p. 6-7).

Verder verklaarde u voor 19 september 2016 veel trauma's gehad te hebben en sinds de dood van uw man bedreigd en bestolen te zijn (zie gehoor CGVS, dd. 15/12/2017, p. 12).

Gevraagd naar de bedreigingen haalde u aan dat 'ze' naar uw huis kwamen en zeiden dat als ze nog eens komen, ze u zullen doden. Gevraagd wie er kwam, blijkt u het niet te weten. Later tijdens het gehoor blijkt echter dat u helemaal niet aanwezig was toen er twee keer bij u werd ingebroken en blijkt u de bedreigingen 'gevoeld' te hebben (zie gehoor CGVS, dd. 15/12/2017, p. 13). Opnieuw haalt u geen objectieve elementen aan waarmee u de beweerde vervolging of problemen kan aantonen.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat u geen enkel document ter staving van uw identiteit of reisweg weet voor te leggen. U staat in contact met uw kinderen in DRC. U verklaart dat uw geboorteakte en identiteitskaart in Kinshasa achter bleven (zie verklaring DVZ, nr. 29). Over uw paspoort legt u incoherente verklaringen af (zie supra). Het tast verder uw geloofwaardigheid aan en getuigt van weinig medewerking dat u er niet in slaagt dergelijke (kopieën van) documenten voor te leggen. Uit uw verklaringen blijkt dat u al meermaals reisde of wou reizen en over internationale reisdocumenten beschikte (zie doorheen beide gehoren CGVS). U bent zich bijgevolg bewust van het belang uw identiteit te kunnen aantonen.

Wat betreft de documenten die u wel voorlegt: In tegenstelling tot uw identiteitskaart en uw geboorteakte, hebt u er wel aan gedacht foto's mee te nemen die in DRC werden genomen van een huidziekte die u zou hebben opgelopen tijdens uw detentie. Vooreerst blijkt uit de foto's niet dat u de persoon bent die erop staat. Bovendien tonen deze foto's helemaal niet aan dat deze huidziekte het gevolg is van een marteling of opsluiting in onhygiënische omstandigheden. U legt ook geen medisch attest in die zin neer. Integendeel, in uw medisch dossier wordt het vermoeden van een zona (een virus dat bijna iedereen kan krijgen (zie informatie in uw administratief dossier) geuit. Verder legt u een medisch attest voor van dr. Léonie Dandjin dd. 5/1/2017, die een hoge bloeddruk vaststelt en PTSD. Het attest maakt echter geen gewag van mogelijke oorzaken voor deze aandoeningen. Een tweede attest van dr. Dandjin, dd. 7/11/2017, maakt gewag van een huidaanandoening, extractie van een tand en littekens op uw pols en onderarm. Verder haalt zij aan dat u lijdt aan slaapstoornissen, eetstoornissen en aan PTSD. Er wordt eveneens vermeld dat 'selon les dires de la personne' deze aandoeningen het gevolg zijn van martelingen en mishandeling na de manifestatie van 19/9/2016. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van een arts om de geloofwaardigheid van deze verklaringen na te gaan. Uit uw medisch attest blijkt bovendien dat uw psychologische problemen toe te schrijven zijn aan uw onrust over de beslissing inzake uw asielaanvraag of aan een overlijden in de familie. Wat betreft de resultaten van de bloedanalyse dd. 12/12/2016 worden er enkel biologische resultaten meegegeven maar geen conclusies getrokken. U legt ten slotte nog een document voor waaruit blijkt dat u op 13/6/2017 een afspraak had in verband met een psychologische therapie aangaande de gevolgen van uw opsluiting in uw land van herkomst. Verder bevat dit attest geen informatie. Ten slotte legt u nog enkele algemene rapporten en artikels voor over de gebeurtenissen in DRC, waarin niet naar uw persoonlijke situatie verwezen wordt. Deze documenten voegen dan ook niets toe aan de hierboven uiteengezette motivering.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 27 februari 2018 een schending aan van "het artikel 1A (2) van de overeenkomst van Geneve van 28 juli 1951 over de vluchtelingen alsmede van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 over de buitenlanders". Zij voert tevens een beoordelingsfout aan.

Aangaande de vaststelling van verweerder dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar paspoort, benadrukt verzoekster dat *“zij spontaan heeft uitgelegd dat zij aan het begin van haar hoorzitting dat zij een visumverzoek voor Spanje had gedaan. Helaas werd het visum haar niet toegekend”*. Zij legt uit dat dit verzoek *“met haar echte naam wegens toeristen redenen [werd] ingediend. Zij had dit paspoort werkelijk in 2014 verkregen.”* Zij wijst erop eveneens te hebben verklaard dat *“zij een visum voor Italië met haar metgezel in 2015 had verkregen. Zij is in Europa gekomen en dat zij tenslotte naar Kinshasa in augustus 2015 is binnengekomen. Wanneer hun betrekking, trouwens op vrij heftige wijze, zij is binnengekomen naar Kinshasa want op dat moment is afgelopen, leefden er zijn kinderen nog.”*.

Verzoekster voert aan dat het feit dat haar echt paspoort geldig was van 2014 tot 2019 de geloofwaardigheid van haar relaas niet aantast, omdat zij op het moment van aanvraag van dit paspoort haar problemen uit 2016 nog niet kende. Zij benadrukt het paspoort te zijn verloren.

Waar het CGVS verzoekster verwijt deze informatie bij haar interview bij de DVZ te hebben verhuld, stelt verzoekster dat zij deze spontaan bij haar hoorzitting van *“9 november 2011”* heeft geleverd. Verzoekster benadrukt duidelijk te hebben uitgelegd dat *“zij voor de agressiviteit van de persoon had gevreesd die hem/haar daarom zij niet had gesproken over een klank route ondervroeg zoals zij het aan CGVS heeft gedaan.”*.

Verzoekster verwijst verder naar een *“Aantekening van het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties”* (Nota van het Bureau van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen over de beoordeling van asielerzoeken van vrouwen, p. 1).

Verzoekster herneemt het volgende: *“eisende partij wijst op het feit dat zijn overleden echtgenoot problemen met de Kongolese overheid had gehad en vergiftigd in 2007 gestorven. Zij heeft in Kinshasa tussen 2000 en 2002 (aan twee verschillende plaatsen) en tussen 2002 en 2007 aan Boma met haarechtgenoot geleefd. Zij is naar Kinshasa in 2007 aan de dood van haar echtgenoot binnengekomen. Zij heeft een lijkschouwing vereist en zij heeft geen vervolg gehad. Zij is in griep door de autoriteiten op dat moment genomen omdat zij zei dat deze autoriteiten de moordenaars van zijn echtgenoot waren. Zij heeft vervolgens discreet geleefd want zij vreesde represailles. Zij werd nooit ongerust gemaakt wanneer zij haar verzoek van paspoort heeft ingediend. Maar zijn dossier werd vervolg aan de problemen teruggevonden dat zij in 2016 heeft gekend, wanneer men het heeft beschuldigd de demonstranten in zijn huis dichtbij het paleis van het volk verborgen te hebben. Het gaat niet dus om niet over verdenkingen zoals het de verweerder beweert.”*.

Verzoekster voert aan dat het gegeven dat zij tussen 2007 en 2016 niet lichamelijk werd aangevallen, de geloofwaardigheid van niet haar verhaal aantast, nu het de autoriteiten zijn die, in 2016, naar de problemen van haar overleden echtgenoot hebben verwezen om hun beschuldigingen met betrekking tot de manifestaties te rechtvaardigen.

Wat betreft haar kinderen heeft verzoekster steeds gesteld dat zij niet wist waar zij momenteel waren.

Verder voert verzoekster aan dat het gegeven of je al dan niet politiek actief bent, niet bepaalt dat men het slachtoffer van vervolging wordt. Verzoekster verwijst naar een artikel: <http://www.jeuneafrique.com/507140/politique/rdc-recit-de-la-repression-policriere-du-31-decembre-dans-lune-des-paroisses-de-kinshasa/>.

Wat betreft de problemen van haar ex-metgezel benadrukt verzoekster dat zij *“van haar ex-metgezel zich hierin Europa heeft gescheiden en dat deze inbraken in zijn huis voor zelfs de manifestatie van 19 september 2016 hebben plaatsgevonden.”*.

Verzoekster stelt vragen bij de objectiviteit van verweerder. Zij meent dat haar verklaringen wegens drie opeenvolgende vertalingen (van Lingala, naar Frans, naar Nederlands) werden gewijzigd. Zij wijst erop dat zij gevraagd had om een verandering van taal om zo tegenstrijdigheden te vermijden, maar dat hier geen gevolg aan werd gegeven.

Aangaande de door verzoekster neergelegde documenten stelt verzoekster *“dat als de verdedigster een informatie heeft kunnen hebben, het is omdat zij ze heeft geleverd. Zij heeft eveneens duidelijk haar route van reis uitgelegd.”* Verzoekster betoogt dat, *“[a]ls de verweerder van mening was dat het niet het geval was, is het niet met betrekking tot beslissing die zij het moet naar voren brengen het aldus in moeilijkheden brengen.”*.

Wat betreft de foto's aangaande de huidziekte, stelt verzoekster vast dat *“verweerder niet tot algemeen medische onderzoeken overgegaan [is] om te verzekeren dat het om een geval van zona gaat. Het doktersattest van de eisende partij van ernstige huidgenegenheid. Dat wat willekeurig van de bestreden beschikking bewijst.”*

Verzoekster verwijst dienaangaande naar een arrest van de Raad: *“RVV, nr 116487 6 januari 2014”*.

Verzoekster stelt nog het volgende: *“Betreffende de psychologische onrust, had de eisende partij déjà-vu ervaring een psycholoog altijd in wachten om door een psycholoog van VZW “gevolgd te worden Constatering” .”*

Verzoekster haalt het Protocol van Istanbul aan en geeft aan dat het ons op de hoogte brengt *“wat betreffende de houding volgt die door personen wordt ontwikkeld, die van post-traumatisch syndroom zijn getroffen”* (Protocol van Istanbul, Handleiding voor doeltreffend onderzoek van foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, Verenigde Naties, 2005).

Wat betreft de inlichtingen die verzoekster heeft verstrekt over DRC, stelt verzoekster dat haar persoonlijke situatie goed overeenstemt met de werkelijkheid van haar land. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad (RvV, nr. 44 471 van 31 mei 2010 en RvV, n°166 922 van 29 april 2016). Zij haalt tevens *“Céline VERBROUCK in RIGHT OF FOREIGNS onder coördinatie van Serge Bodart, collectief werk, (Jacques JAUMOTTE, Sylvie SAROLEA, Drita DUSHAJ, Céline VERBROUCK), ed. Bruylant, 2012, p.215”* aan.

Verder haalt verzoekster artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan.

Zij vreest het slachtoffer te worden van onmenselijke behandelingen in geval van terugkeer naar DRC. Verzoekster wijst erop dat de wet niet wordt geëerbiedigd in Congo en verwijst naar het risico om in de gevangenis te belanden.

Verzoekster wijst op *“een uittreksel van het verslag van het departement van Amerikaanse Staat 2015 in RDC”* (Verslag van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken 2015 over de mensenrechtensituatie in de DRC, blz. 1-2 (<http://photos.state.gov/libraries/congo/76240/pdfs/Congo-Drc-Human%20Rights-2015-Pre-Final-french.pdf>)) en stelt er een zeer hoog risico is te worden mishandeld in geval van terugkeer.

Verder haalt verzoekster een recent rapport van de Secretaris-generaal van de VN aan (Rapport van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties voor stabilisatie in de Democratische Republiek Congo, gepubliceerd op 28 juni 2016, p.11-12 <https://monusco.unmissions.org/sites/default/files/n1619224.pdf>)).

Verzoekster stelt dat zij overigens niet tot de uitsluitingsclausules bedoeld in *“artikel-55/4”* valt.

In hoofddeorde vraagt verzoekster om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een medisch certificaat.

Bij aanvullende nota legt verzoekster een verslag van vzw Constats van 3 juli 2018 neer, *“waarbij de waarachtigheid van haar relaas bevestigd wordt, alsook de coherentie met haar verwondingen en medische toestand”*.

2.3. Inzake de procedure

2.4. Artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt:

“Het verzoekschrift wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56.

Het verzoekschrift moet op straffe van nietigheid:

6° ingediend worden in het Nederlands of het Frans, afhankelijk van de taal van de behandeling zoals bepaald met toepassing van artikel 51/4;”

In casu werd met toepassing van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet bepaald dat het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in het Nederlands zal gebeuren.

Er kan dan ook verwacht worden dat het verzoekschrift voldoet aan deze voorwaarde. De Raad stelt echter vast dat de taal die werd gehanteerd in het verzoekschrift, een soort 'Google-Nederlands' is waarvan sommige zinsconstructies dermate fout zijn dat de tekst onverstaaanbaar is (zie *"Deze ci-keer, had zij een leningsnaam gebruikt omdat zijn metgezelproblemen met de Kongolese overheid had"*; of *"Zij is naar Kinshasa in 2007 aan de dood van haar echtgenoot binnengekomen."*; of *"Drie dagen na de gebeurtenissen van de oudejaarsavond, de plaatsvervanger décolère niet tegen de bloedige repressie van de autoriteiten in de kerken van de hoofdstad"*; of *"De woorden van de eisende partij zijn voldoende nauwkeurig om als werkbanken gehouden te worden"*). Ook zijn talrijke woorden ronduit onzinnig (zie onder meer huidgenegenheid, décolère) zodat evenmin kan blijken wat wordt bedoeld. Het is geenszins de taak is van de Raad te raden naar de mogelijke betekenis(sen) van verzoeksters argumenten.

2.5. Over de gegrondheid van het beroep

2.5.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.5.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.6.1. Vooreerst kan samen met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en uit verzoeksters verklaringen blijkt dat verzoekster in 2015, reeds een visumaanvraag indiende op de Spaanse ambassade in Kinshasa (verklaring DVZ punt 24; gehoorverslag van het CGVS van 9 november 2017 (hierna: CGVS-verslag 1), p. 5). Uit de informatie in het administratief dossier (*"Info aanvraag Spanje"*) blijkt voorts dat verzoekster deze aanvraag indiende met haar geldig Congolees paspoort dat werd uitgereikt op 9 oktober 2014 en geldig is tot 8 oktober 2019. Aldus is redelijk aan te nemen dat verzoekster reeds lang voor september 2016 plannen had om Congo te verlaten. Bij de DVZ gaf verzoekster echter aan dat zij geen paspoort had (verklaring DVZ, punt 28). Gevraagd of verzoekster het verloren was, ergens had achtergelaten, het vernietigd, weggegooid, ontvreemd of in beslag genomen werd, antwoordde zij dat ze het niet meer weet en dat ze het vergeten is (verklaring DVZ, punt 28), om even later haar verklaringen aan te passen en te stellen dat het paspoort voorgelegd aan de Spaanse ambassade, werd afgenomen door de persoon die haar vertrek zou regelen (verklaring DVZ, punt 28). Voor het CGVS wijzigde verzoekster haar verklaringen opnieuw in dat zij inderdaad een paspoort had toen zij in Congo woonde maar dat dit vervallen was en zij begin 2016 een nieuw paspoort wilde aanvragen maar dit niet gelukt is omdat de jongen, die ze betaald had om het voor haar te gaan halen, overvallen was (gehoorverslag van het CGVS van 15 december 2017 (hierna: CGVS-verslag 2), p. 6). Hierop gevraagd wanneer verzoeksters oude paspoort dan vervallen was, verklaarde zij afwijkend dat het toch niet vervallen was en voegde zij toe dat het nog een nieuw paspoort was en het nog niet kon vervallen zijn (CGVS-verslag 2, p. 7). Zij maakte daarbij overigens nergens melding dat haar paspoort bij de persoon die haar vertrek zou regelen zou gebleven zijn.

Verzoekster wijzigt aanhoudend haar verklaringen en tracht aldus bewust het werkelijke ogenblik van haar vertrek uit haar land en de wijze waarop dit gebeurde en het hierbij gebruikte reisdocument te verhullen.

2.6.2. Bovendien verklaarde verzoekster bij het CGVS reeds in augustus 2015 naar België te zijn gekomen, via een Italiaans visum op een andere naam (CGVS-verslag 1, p. 2). Verzoekster stelde dit niet voor de DVZ verteld te hebben omdat de man die haar toen ondervroeg hard sprak en een beetje agressief was en dat zij bang was van hem (CGVS-verslag 1, p. 2). Echter, verzoekster werd tijdens het gehoor op de DVZ meermaals gevraagd of zij een visum voor een ander land had aangevraagd, en zelfs expliciet of zij een visum voor Italië had aangevraagd (verklaring DVZ, punten 24, 28), wat verzoekster telkens ontkende. Verzoekster verklaarde daarentegen wel iets over haar geweigerde visum voor Spanje en leek ook bij andere vragen niet bang te zijn om een antwoord te geven (zie verklaring DVZ). De vaststelling dat verzoekster net deze informatie heel bewust achterhield, ondanks dat er uitdrukkelijk naar werd gevraagd, vormt dit een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoeksters relaas. De Raad kan aldus evenmin vaststellen of verzoekster sedert haar komst naar België via Italië in 2015 nog in Congo is geweest.

2.6.3. Verder legde verzoekster incoherente verklaringen af over haar verblijfplaats(en) in DRC. Zo verklaarde zij voor de DVZ dat zij van haar 25 jaar (sinds 1982) tot op 24 november 2016 (de dag van haar laatste vertrek uit Congo) in Kinshasa, in de wijk Lingwala woonde (verklaring DVZ, punt 10). Bij het CGVS gaf verzoekster dan weer aan dat zij tot 2000 in Matadi woonde, in 2000 naar Kinshasa verhuisde om daarna van 2002 tot 2007 met haar man in Boma te gaan wonen, waarna ze in 2007 terugkeerde naar Kinshasa waar zij eerst in twee andere wijken woonde vooraleer pas begin 2016 naar de wijk Lingwala te zijn gaan wonen (CGVS-verslag 1, p. 8-10). Verzoeksters flagrant tegenstrijdige verklaringen aangaande haar verblijfplaatsen in Congo ondermijnen de geloofwaardigheid van haar verklaringen hieromtrent. Bovendien doen deze incoherente verklaringen reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielmotieven, nu de recente problemen die verzoekster in Congo zou gekend hebben nauw samenhangen met haar verblijfplaats in Kinshasa.

2.6.4. Daarnaast dient nog opgemerkt dat verzoekster ook geen enkel document ter staving van haar identiteit weet voor te leggen. Dit klemt te meer nu ze verschillende paspoorten op verschillende namen had. Er kan enkel vastgesteld worden dat verzoeksters vingerafdrukken overeenstemmen met deze van haar visumaanvraag voor de ambassade van Spanje, maar niet dat dit haar ware identiteit is. Zij verklaarde nochtans in contact te staan met haar kinderen en dat haar geboorteakte en identiteitskaart in Kinshasa achterbleven (verklaring DVZ, punten 16, 29).

2.6.5. De Raad wijst erop dat voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op de verzoekende partij berust. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Gelet op voorgaande stelt de Raad een gebrek aan medewerking in hoofde van verzoekster vast.

2.6.6. Verzoekster, een 60-jarige vrouw, slaagt er niet in haar vrees te concretiseren. Gevraagd waarom zij beweerdelijk in september 2016 geïnterviewd werd door de autoriteiten, kan verzoekster hier geen antwoord op geven (*"U heeft problemen gekend in september 2016. Waarom denkt u dat de politie u viseerde?"*, *"Het is door de politiek van het land. De manier waarop ze het menen."*, *"Wat wilt u daarmee zeggen?"*, *"Het zijn zij die ons laten afzien. De politiek die er heerst, die willen doen wat ze wensen."*, *"Maar waarom werd u genomen?"*, *"Hoe moet ik dat weten."*, *"Wat denkt u?"*, *"Ik werd gezocht, daarom ben ik gevlucht. Daar waar ik werd gebracht, daar doden ze mensen. Ik heb dat afzien gezien."*, CGVS-verslag 2, p. 13). Eerder verklaarde verzoekster nog dat zij geïnterviewd werd omwille van de problemen van haar overleden echtgenoot, die in 2007 stierf - volgens verzoekster om het leven werd gebracht (CGVS-verslag 2, p. 11). Zij stelde echter sinds het overlijden van haar echtgenoot geen problemen meer te hebben gekend omwille van hem en dat zij de autoriteiten - die zij verantwoordelijk acht voor zijn dood - niet meer heeft gezien (CGVS-verslag 2, p. 11-12). Bovendien ondergraaft de vaststelling dat verzoekster in 2014 een internationaal Congolees paspoort aanvraag en kreeg, haar beweringen te worden vervolgd door de Congolese autoriteiten. Verder wist verzoekster niet wie haar zocht, noch van welke feiten zij werd beschuldigd (CGVS-verslag, p. 11-12).

Verzoekster verklaarde dat zij aan “hoe ze reageerden en hun houding” kon “zien” dat ze geïsoleerd werd vanwege van de problemen van haar man uit 2007 (“Waarom zeggen ze dan dat u hun politiek niet graag heeft?”, “Ik, ik heb geconcludeerd dat het door de werken van mijn man voordien was. Dat ze me nu aansmeren dat, dat ik ook niet van hun politiek moet weten.”, “Op welke basis heeft u die conclusie gemaakt?”, “Gezien hoe ze reageerden en hun houding.”, CGVS-verslag 2, p. 14). Zij maakt niet aannemelijk dat zij in 2016 plots geïsoleerd zou worden vanwege van de beweerdde problemen die haar echtgenoot in 2007 zou gekend hebben te meer ze dit evenmin tracht te situeren binnen de huidige politieke situatie in Congo.

2.6.7. Voorts kan worden opgemerkt dat verzoekster over het lot van haar inwonende nicht en kinderen aanvankelijk stelde dat zij vertrokken was en hun situatie niet kende (CGVS-verslag 2, p. 15), terwijl zij even later toevoegde dat haar nicht is gaan schuilen, ‘in het binnenland’ in de periferie van Kinshasa, dat ze afziet, dat de omstandigheden moeilijk zijn en dat ze vreest dat ze hetzelfde lot als verzoekster zal ondergaan en zich daarom verstopt (CGVS-verslag 2, p. 16-17). Verzoekster legt wijzigende verklaringen af aangaande het lot van haar nicht en blijft hoe dan ook zeer vaag over de omstandigheden waarin zij zich nu bevindt. De toevoegingen blijken niet meer dan pogingen om een verhaal op te bouwen.

2.6.8. Hoe dan ook dat manifestanten zich verschuilen in huizen en percelen is wel mogelijk doch niet dat de toevallige bewoner van deze eigendommen daarom een politieke daad wordt aangewreven. Indien mogelijk is dat de autoriteiten de bewoners van deze plaatsen ondervragen dan is ook verzoeksters relaas niet logisch. Immers kan niet worden ingezien waarom enkel een oudere vrouw van 60 jaar wordt gehoord en niet, zoals in verzoeksters geval, de medebewoners, haar familie waaronder haar nicht (CGVS-verslag 1, p. 12). Verzoeksters uitleg, dat ze vroegen wie verantwoordelijk was voor het huis (CGVS-verslag 2, p. 15), kan voorgaande vaststellingen niet rechtvaardigen, nu dit bij het onderbrengen van manifestanten niet van belang is.

2.6.9. Nog minder is aannemelijk dat verzoekster daarop ‘veroordeeld’ werd omdat zij aan het hoofd zou staan van de jongeren tijdens de manifestatie (CGVS-verslag 2, p. 6, p. 9), en dit als 60-jarige, niet-politiek actieve vrouw, die zelf nog nooit problemen kende met de Congolese autoriteiten. Verzoeksters asielaas komt geheel verzonnen voor en is noch logisch, noch objectief ondersteund.

2.6.10. Indien verzoeksters asielaas enigszins waarachtig zou zijn dan zou zij weten of andere mensen in haar buurt gelijkaardige problemen als haar kenden, of hoe zij aan die informatie zou kunnen komen (CGVS-verslag 2, p. 15-16). Dit is niet het geval terwijl kan worden verwacht dat verzoekster zich grondig bevraagd vooraleer haar land te verlaten. Ook is verzoekster nalatig thans nuttige informatie te geven niettegenstaande ze aangaf dat zij sinds haar beweerdde ontsnapping uit de gevangenis nog contact had met familieleden (CGVS-verslag 2, p. 16).

2.6.11. Voorts dient worden opgemerkt dat verzoekster, ingevolge haar eerdere ‘vlucht’ naar België in augustus 2015 vanwege van haar toenmalige partner, na twintig dagen vrijwillig terugkeerde naar DRC en dat zij geen gewag maakte van problemen bij haar terugkeer of na haar terugkeer. Zij verklaarde bovendien uitdrukkelijk dat de feiten betrekking hadden op haar partner en niet op haarzelf (CGVS-verslag 1, p. 6-7).

2.6.12. Verder verklaarde verzoekster voor 19 september 2016 veel trauma's gehad te hebben en sinds de dood van haar man bedreigd en bestolen te zijn (CGVS-verslag 2, p. 12). Over deze bedreigingen verklaarde ze dat ‘ze’ naar verzoeksters huis kwamen en zeiden dat als ze nog eens komen, ze haar zullen doden (CGVS-verslag 2, p. 13). Verzoekster wist echter niet wie er gekomen was (CGVS-verslag 2, p. 13). Even later gaf verzoekster aan dat zij helemaal niet aanwezig was toen er twee keer bij haar werd ingebroken en blijkt verzoekster de bedreigingen ‘gevoeld’ te hebben (CGVS-verslag 2, p. 13). Indien mogelijk is dat bij het overlijden van verzoeksters echtgenoot die een goede baan had bij de “Compagnie maritime du Congo”, ingebroken werd, dan toont verzoekster niet aan dat dit meer is dan een gemeenschappelijke kwestie.

2.6.13. Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat het gegeven dat zij tussen 2007 en 2016 niet lichamelijk werd aangevallen, de geloofwaardigheid van haar verhaal niet aantast, nu het de autoriteiten zijn die, in 2016, naar de problemen van haar overleden echtgenoot hebben verwezen om hun beschuldigingen met betrekking tot de manifestaties te rechtvaardigen.

De Raad herneemt dat i) verzoekster niet aantoonbaar in 2016 in Congo te verblijven; ii) verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij - indien ze wel in Congo zou zijn geweest - in 2016 zou worden gevisieerd omwille van de functie van haar man die reeds in 2007 is overleden om redenen die verzoekster overigens niet toelicht; iii) verzoekster in 2014 (en/of 2015) een internationaal Congolees paspoort aanvroeg en kreeg en zij in 2015 Congo legaal en zonder problemen in en uit kon reizen; en iv) verzoekster haar voorgehouden problemen in 2016, waarbij zij er beweerdelijk van werd beschuldigd manifestanten verborgen te hebben, niet aannemelijk maakt (zie *supra*).

2.6.14. Waar verzoekster aanvoert dat haar verklaringen wegens drie opeenvolgende vertalingen (van Lingala, naar Frans, naar Nederlands) werden gewijzigd, stelt de Raad vast dat ter verhoor aan verzoekster uitdrukkelijk werd gevraagd of zij de tolk begreep (*"Verstaat u de tolk?"*, *"Ja, zeer goed"*, CGVS-verslag 1, p. 2). Zij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen tolk en haarzelf (*"Verstaat u de tolk?"*, *"Ja, ik begrijp haar."*, *"U had me de vorige keer al heel wat verteld. Zijn er zaken waarvan u, na het gehoor, heeft ontdekt dat ze niet juist zijn?"*, *"Neen."*, CGVS-verslag 2, p. 2; *"Alle vragen begrepen"*, *"ja"*, *"Heeft u de tolk begrepen?"*, *"Ja"*, CGVS-verslag 2, p. 20). Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt. Verzoekster licht bovendien geheel niet toe door welke concrete elementen er eventueel een misverstand zou gerezen zijn. Haar opmerking in het verzoekschrift is dus niet enkel laattijdig maar bovendien niet op concrete wijze gemotiveerd is. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er problemen waren met de vertaling of bij communicatie tussen de tolk, verzoekster en de ambtenaar van het CGVS.

2.6.15. Wat betreft de door verzoekster voorgelegde documenten dient vooreerst worden opgemerkt dat verzoekster er wel aan gedacht heeft om, in tegenstelling tot haar identiteitskaart en geboortakte, foto's mee te nemen die in DRC werden genomen van een huidziekte die zij zou hebben opgelopen tijdens haar detentie. Uit deze foto's kan niet blijken dat verzoekster erop staat afgebeeld. Bovendien tonen deze foto's geenszins aan dat deze huidziekte het gevolg is van een marteling of opsluiting in onhygiënische omstandigheden. In verzoeksters medisch dossier wordt het vermoeden van een zona - een virus dat bijna iedereen kan krijgen (zie *"info zona"*) - geuit.

2.6.16. Het medisch attest van dokter Léonie Dandjin van 5 januari 2017 stelt een hoge bloeddruk en PTSD vast, maar vermeldt niets over mogelijke oorzaken voor deze aandoeningen. Een tweede attest van dokter Dandjin van 7 november 2017 maakt gewag van een huidaandoening, extractie van een tand en littekens op verzoeksters pols en onderarm en vermeldt dat verzoekster lijdt aan slaapstoornissen, eetstoornissen en aan PTSD. Er wordt eveneens vermeld dat *"selon les dires de la personne"* deze aandoeningen het gevolg zijn van martelingen en mishandeling na de manifestatie van 19 september 2016. De Raad merkt op dat medische attesten geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin verzoekster haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Bovendien blijkt dat in het attest verwezen wordt naar verzoeksters verklaringen ter zake. Zoals hoger aangehaald zijn verzoeksters verklaringen geheel ongeloofwaardig. In deze benadrukt de Raad dat het niet is omdat het medisch attest verwijst naar verzoeksters verklaringen, dat dit ook zou impliceren dat hieruit een exclusief causaal verband met verzoeksters asielrelaas, zoals aangehaald voor de asielinstanties, kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de vervolging zou kunnen aantonen gezien ook de arts enkel de verklaringen citeert zoals deze werden medegedeeld door verzoekster. Het behoort bovendien niet tot de bevoegdheid van een arts om de geloofwaardigheid van deze niet-medische verklaringen na te gaan. Uit verzoeksters medisch attest blijkt bovendien dat haar psychologische problemen toe te schrijven zijn aan haar onrust over de beslissing inzake verzoeksters verzoek om internationale bescherming of aan een overlijden in de familie. Wat betreft de resultaten van de bloedanalyse van 12 december 2016 worden er enkel biologische resultaten meegegeven maar geen conclusies getrokken. Tot slot legt verzoekster nog een document voor waaruit blijkt dat zij op 13 juni 2017 een afspraak had in verband met een psychologische therapie aangaande de gevolgen van haar opsluiting in haar land van herkomst, maar verder bevat dit attest geen informatie, of opvolging.

2.6.17. Ter zitting legt verzoekster nog een verslag van Constats van 3 juli 2018 neer. Zij meent dat de waarachtigheid van haar relaas hierdoor bevestigd wordt, alsook de coherentie met haar verwondingen en medische toestand.

In het medisch verslag van Constats heeft huisarts Dominique Daniel verzoekster ondervraagd over haar situatie in Congo. Dokter Daniel gaat ervan uit dat deze verklaringen waarachtig zijn en concludeert dat verzoekster in Congo werd blootgesteld aan traumatiserende gebeurtenissen, zowel op fysiek als op psychisch vlak, dewelke een weerslag hebben op haar fysieke en mentale gezondheid. De Raad benadrukt opnieuw dat het niet is omdat het medisch verslag een samenvattende weergave bevat van verzoeksters verklaringen, dat dit de waarachtigheid van de feiten aantoont en al evenmin kan dit impliceren dat hieruit een exclusief causaal verband kan worden afgeleid. De vastgestelde littekens komen volgens dokter Daniel overeen met de verklaringen die verzoekster ervoor geeft. Echter de Raad betwist niet dat verzoekster littekens heeft doch het attest vermeldt zelf dat de belangrijke littekens te wijten zijn aan de zona. Het litteken op de arm (zie foto (2)), is niettegenstaande de close-up niet zichtbaar. Dat een 60-jarige vrouw één tand mist en voor het overige goede tanden heeft kan bezwaarlijk uitsluitend op foltering wijzen, minstens dit wordt niet toegelicht. In deze merkt de Raad nog op dat verzoekster haar asielerzoek met dit attest wenst te medicaliseren en zij de beoordeling ervan uiteindelijk bij de arts tracht te leggen en niet aan de asielinstanties en beroepsinstanties die hiertoe wettelijk verplicht zijn. Een psychologisch rapport kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een asielaanvraag. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Uit verzoeksters verklaringen kan niet in het minst worden afgeleid dat verzoekster, het zij herhaald -een 60-jarige vrouw-, verontrust werd in Congo, laat staan vervolgd.

2.6.18. De door verzoekster neergelegde algemene rapporten en artikels voor over de gebeurtenissen in DRC, waarin niet naar haar persoonlijke situatie verwezen wordt, kunnen verzoeksters persoonlijke vrees voor vervolging evenmin aantonen. Deze documenten voegen dan ook niets toe aan de hierboven uiteengezette motivering.

2.6.19. Het door verzoekster aangehaalde protocol van Istanbul betreft een verzameling internationale richtlijnen voor de beoordeling van personen die zeggen gemarteld of mishandeld te zijn. Het is een niet-bindend document. Zoals hierboven werd vastgesteld, maakt verzoekster haar voorgehouden problemen met de Congolese autoriteiten niet aannemelijk.

2.6.20. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiverde elementen aan te voeren.

2.6.21. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.7. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.7.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.7.2. Uit de informatie aangehaald door verzoekster - Verslag van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken 2015 over de mensenrechtensituatie in de DRC, Rapport van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties voor stabilisatie in de Democratische Republiek Congo, gepubliceerd op 28 juni 2016 - blijkt daarnaast dat er in Kinshasa, DRC geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit een artikel van Jeune Afrique van 3 januari 2018, zoals aangehaald door verzoekster in het verzoekschrift, blijkt dat een anti-Kabila manifestatie van 31 januari 2017 met politiegeweld werd neergedrukt. Er dient echter opgemerkt dat dit incident plaatsvond in de context van het uitblijven van de organisatie van de verkiezingen en het vasthouden aan de macht door president Kabila. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar

een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.8. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.8.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.8.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK